

Raadets eller Vurderingsmyndighedernes Skyld; det er Skattelovens Skyld, fordi det Grundlag, vi har for den kommunale Ejendomsbeskatning, er forkert, og jeg vil derfor haabe, at det i denne Vinter skal kunne lykkes at gennemføre den kommunale Grundskyldlov, saaledes at al Beskatning af Jord bliver ens til Kommuner og til Amter, og at Skatten paa Bygninger; den tilbageværende Ejendomsskyld; bliver noget mindre, med en mindre Promille.

Jeg lyttede efter det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale forleden Dag, thi det ærede Medlem udtalte bl. a.: „Hvad Grundskylden angaar, skal jeg kun kortelig sige, at mit Parti vil fastholde sin Modstand ikke mod Grundsaetningen: lige Skat paa lige Jord, men mod dens Gennemførelse ved en ny Skat, hvis Udviklingsmuligheder ikke er til at overse.“ Men der er jo ingen, der taler om en ny Skat. Man taler kun om en Omlægning af Skatten, saaledes at den bliver ens for store og smaa Ejendomme, og jeg har en levende Følelse af, at det ærede Medlem Hr. Pürschel har Villien til det gode, men at udrette det har han ej endnu formaaet. Jeg haaber imidlertid, at han med Tiden skal kunne drage sit Parti derover, saa meget mere som Partiet jo har det paa sit Program, at en Del af Skatten bør ligge paa Jorden. Jeg har ganske vist set, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt i en Tale, han har holdt — jeg har desværre forlagt Avisen — har sammenlignet Skat paa Jord med Skat paa Skrædderens Alen o. s. v., saa jeg tror, der er et Stykke at vinde frem, før dette ærede Medlem faar Forstaaelsen af, at vi allerede har Skat paa Jord, men at det, det gælder om, er at faa lige Skat paa lige Jord. Vil man det; maa man have en selvstændig Vurdering af og Skat paa Jord, og det rummes altsammen indenfor den fulde Ejendomsskyld. Jeg vil derfor haabe, det skal lykkes i Vinter at gennemføre denne Lov, saa vi kan faa en lige Beskatning saavel af smaa som af store Ejendomme. Der er ingen, der taler om at faa nye Skatter, det drejer sig kun om en kommunal Skat, hvorved det gælder om at faa Ejendomsskatten fordelt paa en mere ligelig og retfærdig Maade. Dette synes mig at burde være alles Formaal, og i Længden vil man ej heller kunne modstaa dette, thi man kan

aldrig hindre Retfærdigheden i at sejre i det lange Løb, og derfor har jeg den bedste Tro til og det bedste Haab om, at det skal lykkes os at samles om at gennemføre denne Lov.

Moltesen: Den 13. Januar 1919 nedsatte den daværende Regering en Kommission til Overvejelse af Afløbsforholdene ved Nissum Fjord. Denne Kommission afgav Betænkning i 1923, og denne Betænkning foreligger, men der er ikke gjort noget ved Sagen, skønt Betænkningen er afgivet enstemmigt. Vandstandsforholdene i Nissum Fjord har været Genstand for Klager og Overvejelser i de sidste Hundrede Aar, og man har søgt saavidt muligt at forebygge og afhjælpe Nødstilstanden derovre, men som Kommissionen af 1919 skriver: „Forholdene har været ganske utaalelige for de i Fjordvandsstanden interesserede Arealer. Ødelæggende er saaledes de store Højvande, hvad enten de hidrører fra Højvande i Havet, der forplanter sig ind over Arealerne, eller de hidrører fra, at Udløbet er lukket, saaledes at det fra Oplandet tilstrømmende Vand hæver Fjordvandsstanden, der desuden ved Vindstuvning kan bringes til indenfor visse Omraader at stige yderligere; Ødelæggelsen kan bestaa i Skade paa Jordens Sundhedstilstand (Salt), paa voksende Afgrøder eller paa Afgrøder under Bjergning. I øvrigt hindrer de ganske uberegnelige Vandstandsforhold først og fremmest Gennemførelsen af rationel Detailafvanding, hvormed følger den største Afhængighed af Aarets Vejrlig med Hensyn til Saaningen og Jordens Pasning.“ Derfor foreslaar Kommissionen enstemmigt med Tilslutning fra alle Lodsejerne og alle Fiskerne, i alt Fald af det Udvalg, der er nedsat af Lodsejerne og Fiskerne — baade det gamle Sydparti og det gamle Nordparti slutter sig til Kommissionen —, at der skal tilstræbes beherskelige Vandstandsforhold i Fjorden. Kommissionen er enig i, at til Formaalets Opnaelse og for ligeledes at imødekomme et Ønske fra Fiskerne skal man benytte den store Torsminde Sluse, der staar som et Minde om Englandsperioden fra 1870—84. Denne Sluse skal istandsættes og udvides paa Statskassens Bekostning; efter et Flertals Forslag skal Statskassen overtage alle Udgifterne dertil, efter